

[Hanne Reintoft.]

ten har fået, men jeg tror nu alligevel, at jeg kommer til at trække den ned på jorden, for jeg synes, der er konkrete ting nok i denne folketingssamling, der bør belyses, inden vi mødes igen, eller inden vi går til valg.

Det lå klart ved statsministerens åbnings-tale, at den stramning over for landets almindelige befolkning, der havde kendetegnet regeringspolitikken i de første samlinger, også ville blive ført videre i denne. Erklæringen blev dog fra statsministerens side fulgt op af visse hele og især halve løfter om forbedringer inden for visse sektorer i samfundet. Vinteren har vist os, at regeringens politik skulle blive om muligt endnu fjendtligere over for befolkningen og endnu venligere over for det store erhvervsliv. Jeg kan på ingen måde deltage i den helt til SF gående dramatik omkring erhvervslivets betrængte situation. Vinteren viste, at de lovede småforbedringer i stedet for blev til yderligere stramninger og nedskæringer over for lønmodtagerne. Kort sagt trådte reaktionens ansigt klart frem både i indenrigs- og udenrigspolitik.

Vi har manglet det, der havde været nødvendigt og ønskeligt, en klar, fast opposition fra det store socialdemokratiske side. I stedet for har vi set megen vaklen og en bestandig leflen for samarbejde, som vi også så gentaget her i dag næsten med SF's støtte. Samtidig har vi set en konstant svigtende evne til i den ene principielle sag efter den anden at tage standpunkt. Man har vel sjældent set et stort oppositionsparti så mange gange undlade at tage standpunkt fra sag til sag.

Men i denne vaklen har vi desværre også tydeligt kunnet se enigheden mellem VKR og S om de store problemer: om udenrigspolitikken, om fællesmarkedspolitikken og om den politik, der først og fremmest er til fordel for erhvervslivets kraftigste og mest indflydelsesrige grene. Når vi snakker om erhvervsliv, vil jeg påstå, at den mindre næringsdrivende har fået at føle, at hverken regeringen eller den socialdemokratiske opposition har handlet i hans interesse.

I det begyndende oplæg til valgkamp, vi ser her, ser vi også stadig det spørgsmål trukket frem igen og igen, hvem der skal samarbejde, og ikke hvad der skal samarbejdes om, og det er vel også noget, man, hvis det oppositionelle ansigt skal bevares,

ikke kan gøre med ærligheden i behold fra nogen af parternes side.

Det har på den måde været en streng vinter for befolkningen med stigende arbejdsløshed, med dyrere boligudgifter, med levedofossækning og med almindelig utryghed og utilfredshed.

Det lykkedes jo regeringen at få lagt op til sin såkaldte indkomstpolitik, og lad mig endnu en gang fastslå, at indkomstpolitik er et fint ord for lønstop, så efter vor mening er det et uanvendeligt politisk begreb, der altid vil lade sig benytte til at stramme tilværelsens muligheder for arbejdere og andre lavtlønnede, og det er en uangribelig demokratisk ret, at arbejdsmarkedets parter selv afgør løn- og arbejds spørgsmål. Alligevel tillod regeringen sig at afstikke en lønramme, og det lykkedes desværre at få LOs topforhandlere til at acceptere den, idet de — og det var vel også regeringens hensigt — lod sig narre af den sutteklud, et mere eller mindre effektivt prisstop var. Resultatet blev, som vi kunne frygte, en overenskomst, der kun ydede den lønforbedring på 3-4 pct., som regeringen allernådigst havde accepteret. Senere begivenheder i fagbevægelsen har tydeligt vist, at hvis man virkelig med sine medlemmer i baghånden tør gå ud i en lønforhandling med en arbejdskamp i ryggen, kan man få helt anderledes gunstige overenskomster hjem.

De beskedne lønstigninger, der blev opnået for lønarbejderne, blev omgående opslugt af den nye prislovgivning, der ubegribeligt nok for dette punkts vedkommende med socialdemokratisk accept tillod, at de indvundne lønstigninger kunne indregnes i de omkostningsstigninger, der kunne udløse prisstigninger, og vi så, at de store supermarkeder, store kædebutikker, omgående gav sig til at sætte alle priserne en tand op, så den beskedne lønforbedring omgående blev opslugt.

Når man sammenholder denne kendsgerning med lønmodtagernes synkende del af nationalindkomsten, ser man tydeligt det, vi har påpeget, at indkomstpolitikken dækker over en økonomisk politik, der til andres fordel forringer lønmodtagernes vilkår. Ud over alle landets lavtlønnede lønmodtagere har det også ramt vores pensionister meget, meget føleligt. Pensionisterne har efterhånden en pension, der kun andrager ca. 31 pct.